

INTERVJUU DIREKTOR MEELIS VÄLISEGA

1. Kas on lootust, et Kullamaale jääb ka gümnaasiumi osa?

Kuna klassid jäävad aina väiksemaks, siis on see hetkel küsimärki all. Ka naaberkoolide lõpetajate arv jääb aina väiksemaks. Kuid lootus ei kao.

2. Milles näete teie meie kooli kõige suuremaid probleeme?

Suurim probleem on see, et väga paljudel gümnaasiumi õpilastel puudub õpimotivatsioon. See tähendab seda, et kui õpilane ei taha õppida, siis ei saa tema eest seda teha ükski õpetaja. Teine suurim probleem on ka suitsetamine, see torkab kõigile silma ja on kohutav vaadata, kuidas noored ise tahtlikult oma tervist rikuvad.

3. Kas teie arvates on meie kooli kodukord liiga leebe?

Kooli kodukord kui selline ei ole leebe, selle täitmise nõudmine on liiga leebe, kuid ega karistamiseks pole meil ka muid võimalusi kui rääkimine või siis käskkirid.

4. Milliste probleemidega puutute kokku oma igapäeva töös?

Probleemid puudutavad kõiki kooli valdkondi. Kuidas varustada klasse vajalike asja-

dega, koostöö vallavalitsusega, lapsevanemate ja maavalitsusega.

5. Mis motiveerib teid teie töös?

Motiveerib rõõm, mis ma tööst saan ning tahtmine tööd teha.

6. Kas direktoriamet oli teie lapseõlve unistus? Kui ei, siis kelleks tahtsite saada?

Direktoriamet ei olnud minu lapseõlve unistus, aga õpetajaamet oli küll. Mingil ajal oli mul küll väga kummaline soov saada bussijuhiks.

7. Kuidas on õpilased muutunud ajast, kui te alustasite õpetajatööd?

Muutunud on palju. Vanasti olid reeglid paigas, kui ühekorra öeldi, siis ka kuulati. Õpilaste käitumist muutis ka kodu, vane mad kontrollisid oma lapsi rohkem.

8. Millistes koolides olete te ise õppinud?

Alustasin ma oma kodukohas Surju Ülejõe algkoolis. Peale teist klassi läksin ma Samliku algkooli. 4-11 klass käisin ma Pärnu Lydia Koidula nimelises 2. keskkoolis. Edasi tulid Tartu ülikool ja hiljem veel Tallinna ülikool.

9. Kui kaua olete te gellenud laulmisega?

Päris alguses laulsin

ma iseendale, kuid mingi juhuse tõttu laulsin ma esimest korda kooli laval solistina. Üheksakümnendate lõpus laulsin Vigala segakooris, aastast 2001 olen laulnud Vigala meeskvintetis, Lihula segaansamblis ja mõnedel kooliüritustel, et siis üheksakümnendate algust võib lugeda alguspunktiks.

10. Mis huvitab teid lisaks laulmisele?

Alates ülikooli ajast käin ma hommikuti jooksma ja siis ka veel näitlemine muidugi.

Intervjueerisid 7. klassi õpilased õp. R. Leidsalu juhendamisel**Täna lehes:**

<i>Kuidas poistele meeldida?</i>	2
<i>Haridus made in Kullamaa</i>	2
<i>Pole!Pole!</i>	2
<i>Merili+Entrum=business</i>	3
<i>Kohtumine Märt Treieriga</i>	3
<i>Contraga luulenurgas</i>	3
<i>Algklasside oliimpiamängud</i>	4
<i>Kodus või võõrsil?</i>	5
<i>Kaspar küsitleb onu Kaarlit</i>	6
<i>Minu India</i>	7
<i>Monika Hatto moenurk</i>	8
<i>Lapsesuu</i>	8
<i>Uurimistööd meie koolis</i>	9
<i>Ülevaatuste tulemused</i>	10

23. aprillil tähistasime jüriöö ülestõusu 671. aastapäeva ja William Shakespeare'i 450. sünniaastapäeva.

lk.2

Mida teha, et poisile meeldida?

Tänases lehes näete algklassiõpilaste töid.

Veebruaris uurisin kaasõpilastelt, mida peaks tüdruk teadma ja tegema, et poisitele meeldida. Selgus, et sellele küsimusele pole üldsegi lihtne vastata. Arvatakse, et poisitele meeldivad nn *pahad tüdrukud* - tegelikkuses on aga asi hoopis teistsugune.

Selgus, et poisitele meeldivad tüdrukud, kes ei joo alkoholi, ei suitseta, ei ropenda. Leiti, et kui tüdruk tahab poisile meeldida, siis tuleb selle poisiiga lihtsalt rohkem aega koos veeta, tuleb teada tema nõrku ja tugevaid kohti.

Tüdrukud arvavad, et kunstküüned, -ripsmed, -juuksed ja muud vidinad meeldivad poisitele, aga poisid ise ütlevad, et tüdrukud ei peaks end ära rikku-ma nende plastmassist vidinatega, jäägu parem iseen-daks. Ja veel üks oluline asi - poisitele meeldivad targad tüdrukud, korras grammatika jätab tüdrukust oluliselt parema mulje. Üks poiss naljatas, et armastus käib ikka kõhu kaudu, seega, tüdruk peab endiselt oska-ma süüa teha.

Greete Lätt (10.kl.)

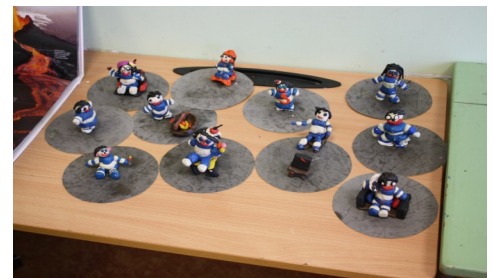
Haridus made in Kullamaa

Viisin meie koolis läbi küsitluse, et teada saada, mida arvavad õpilased ja õpetajad siit saadavast haridusest. Enamik vastas, et siit koolist saab hea hariduse, aga tuli ka selliseid vastuseid nagu „norm“ või „jama“. Need viimased vastused tulid nende suust, kes hakkavad alles haridust väärtustama ja ei tea veel päris täpselt, mis asi see haridus üldse on.

Tsiteerin ühte 11.klassi poissi: „See (Kullamaalt saadud haridus) on rägelt hea ja siit saab edasi ülikooli minna, kui sa tahad.“ Üks õpetaja vastas, et kui õpilane tahab õppida ja haridust omandada, siis ta selle siit ka saab, aga kui ta ei taha, siis ta ei saa seda ka kuskilt mujalt. Logelemine on vaid aja raiskamine.

Üks küsitletavatest poistest hakkas küsimuse peale naerma ja küsis *mida? haridus vä?* Ta vastas, et ta ei oska selle kohta mitte midagi öelda, paistis, et ta ei saanud sellest aru. Kokkuvõtteks võib öelda, et Kullamaa keskkoolist saab hea hariduse, kui seda vaid ise tahta ja selle jaoks ise midagi teha.

Maik Lember (10.kl.)

Pole Pole!

02.aprillil oli meie kultuurimajas väga mõnus kuulata mustanahalist Arnold Chivalalat Tansaaniast ja Topi Korhoneni Soomest oma ansambliga Pole Pole!. Kontserdi algul õpetas Arnold meile ühte oma kodukohast pärit tantsukest. Edasi mängisid Arnold ja Topi meile mõned palad kandlel ja trompetil. Peale seda laulis Tansaania mees oma keeles ühe laulu oma kodukülalt, ise samal ajal tantsis kogu aeg. Siis töid nad lavale lehmanahast trummid ja ühtlasi paluti paari julget inimest ka lavale. Ega kohe ei julgenud keegi minna, aga siis saime hoo sisse ja niimoodi said kolm korda õpilased laval koos Arnoldiga trummi mängida ja teha ka vastavaid liigutusi nagu oleks kuskil suguharu juures tantsimas.

See kõik oli väga lõbus. Lõpuks esitasid nad meile vägeva show trumme mängides ja tantsides. Kogu suhtlemine külaliste ja meie vahel käis inglise keeles ja loomulikult ei olnud see mingi probleem.

Anneli Riisalu (6.kl.)

Minu India-aasta

Unistasin vähemalt kümme aastat välismaale õppima minemisest. Tahtsin panna ennast olukorda, kus mul ei ole muud võimalust, kui inglise keeles hakkama saada. Tahtsin saada kogemust, mis mind raputaks ja paneks maailma teisiti nägema, kui ma olin harjunud. Ühel päeval tuli stipendiumi listis informatsioon Indias õppimise võimaluste kohta ja ma otsustasin kandideerida ning osutasin valituks. Mul oli üks kuu, et lahkuda töölt, üürida välja korter, müüa auto ja teha kõik vajalikud toimetused, et aasta Eestist eemal olla. See tundus hirmutav, siis ma veel ei teadnud, et tagasi tulemine on veelgi keerulisem, kui minemine.

India on maa, mis paneb proovile nii füüsilise, kui vaimse vastupidavuse. Seal ei kehti need normid ja põhimõtted, milles me oleme harjunud Eestis elama. Jah, tänavatel on lehmad, rongid on puupüsti inimesi ja prussakaid täis, inimesed elavad tänavatel ja prügi-hunnikutes, külades on lahtine kanalisatsioon ja vihmasadude ajal ujuvad fekaalid tänavatel ning Sina pead lihtsalt läbi selle solgi minema ja põlvini vees bussile hüppama, kui tahad liikuda. Hallid või sinised silmad, heledad juuksed ja nahk on eksootika. Minu jaoks ei ole need ekstreemsused see mälestus, mida ma Indiast endaga kaasa võtsin. Ma võtsin kaasa teadmise, et iseenda tundmaõppimine läbi erinevate situatsioonide on väga huvitav ja tihti võib avastuste-

ga iseennastki üllatada. Ma õppisin sellises koolis nagu Institute of Applied Manpower Research ja omandasin Master's Degree in Human Resource Planning and Development. Kool asub Delhis. See üheaastane kursus oli mõeldud riigiametnikele arengumaadest. Euroopast oli esindatud Leedu ja Eesti, kõik ülejäänud õpilased olid Aafrika erinevatest riikidest Eks ekstreemsusi oli mitmeid, kuid tooks välja kooli korraldatud nädalase õppereisi Mumbaisse. Rongireis Delhist Mumbaisse kestab umbes 16 -18 tundi, seepärast võetakse öhtune rong, magatakse öö rongis ja hommikul ollakse kohal. Nagu teada, on India rongid ülerahvastatud. Kool ei andnud pikka aega kinnitust, et õppereis saab toimuda, sest ei olnud rongipileteid. Siis need saadi ja reis võis alata. Minek oli kena, kõigil olid oma lavatsid, anti süüa, buss oli vastas, kõik klappis. Kui olime Mumbaisse jõudnud, siis toimusid ka loengud nagu plaanitud, see, et midagi toimub nagu plaanitud ei ole Indias ise-

enesest mõistetav. Paar päeva enne tagasisõitu selgus, et meiega sõideti Mumbaisse, kuid tagasisõidu pileteid ei olnud. Kuni viimaste tundideni me ei teadnud, kas tagasisõit toimub lubatud ajal või mitte. Viimasel hetkel sõidutati meid ikkagi rongijaama ja väideti, et piletid saadi ja meie jaoks pandi lisavagun. Kui olime oma vagunisse sisenenud, selgus, et tegelikult ei olnud siiski kõigile õpilastele kohti, natuke rohkem kui üks kolmandik grupist olid ilma kohata, seisupilet 16-18 tunniseks reisiks. Öhtul, kui inimesed ei maga, siis istutakse koos ja saab kuidagi olla, kuid kui ööseks lavatsid alla lastakse, siis ei ole enam mitte kuskil olla, tulebki magada lihtsalt põrandal või kuskil vahekoridoris. Mina magasin lõpuks põrandal, haisva WC ees, prussakate keskel. Hindud ise kasutavad seda küll magamiseks, kuid ka neile oli see harjumatu, et seda teeb valge inimene. Ma olin kooli peale maruvihane ja minu sees läks midagi katki. Raskus ei seisnenud mitte selles, et ma seal WC ees magasin, see mind ei häirinud nii väga, kuid minu jaoks läks katki usaldus, sest see oli kooli korraldatud ametlik õppeviis ja minu arvates ei tohiks gruppi välja saata, kui ei ole teada, kuidas nad tagasi saavad. Kahjuks ei ole sellest ööst ühtegi pilti, sest kõik said aru, et ma olen endast nii väljas, et nad ei julenud isegi pilti teha.

Miks minnakse Indiasse? Ma arvan, et usutakse selle maa pühadusse ja vaimsusesse. Mina peale aastast kogemust arvan, et seda seal kindlasti on, kuid nad on ka „raha usku“ ja sellepärast ei tea sa kunagi, millal kohtud tõelise õpetajaga ja millal sind lihtsalt lollitatakse. Kuid kui tahad saada kogemust täiesti teistsugusest maailmast ja saada „raputust“, siis tasub kindlasti seda maad külastada.

Terje Maurer, Kullamaa keskkooli vilistlane (pildil vasakult kolmas) <http://terje-omatee.blogspot.com/2011/10/orchhahajuraho-varanasi-esimene.html>

**Kullamaa Keskkooli Miss 2014—
Pirja Laanemets (10.kl.)**

Maailma hetkel tegutsevate modellide top 10

1. Joan Smalls – Puerto Rico modell. 2012 aasta septembrist alates on ta olnud maailma modellide esikohal.
2. Saskia de Brauw – Hollandi modell ja kunstnik. Alustas varakult modellindusega, kuid lõpetas selle 16 aastaselt, et pühenduda kunstile. 29 aastaselt naasis ta uuesti modellinduse juurde ja teeb nüüd suurt karjääri.
3. Liu Wen – Hiina modell, kes oli esimene Ida-Aasia modell, kes kõndis Victoria's Secreti moeshowl. Samuti nimetati ta Aasia kõige tasustatavamaks modelliks.
4. Karmen Pedaru – **Eesti modell**. Noorena oli ta huvitatud hoopis spordist kuni ta 15 aastasena avastati. Sealt algaski tema karjäär moelavadel.
5. Cara Delevingne – Inglise modell, näitleja ja laulja. Ta on olnud paljude brändide näoks, poseerinud mitmetele ajakirjadele ja osalenud ka paljudes moeshowdes.
6. Daria Strokous – Vene modell, filmi näitlejanna ja fotograaf. Ajakirjad nimetasid ta üheks parimaks modelliks.
7. Karlie Kloss – Ameerika modell. Ta on maailmakuulsat Victoria's Secreti modell.
8. Suvi Koponen – Soome modell, kes sai populaarseks peale Mallikoulu (modellikool Inglismaal) võistluse võitu. Tänu sellele on ta teinud suurepäraselt karjääri.
9. Edie Campbell – Inglise modell.
10. Sigrid Agren – Prantsuse-Rootsi modell. Ta oli 13, kui ta läks Elite Model Looki, kus ta jõudis poolfinaali, kuid kaotas ühele teisele finalistile. Sellegipoolest sai temast modell.

Meie oma modell Monika koos Estonia teatri baleriiniga →

...jätkub intervjuu Kaarel Kolloga

7. Kas su pere ka armastab sporti?

Võrkpalliga tegelevad meie peres kõik: tütar Kertu, poeg Kristo, abikaasa Anneli ja mina. Ja ainuke, kellel pole meistritiitlit ette näidata, olen mina.

8. Räägi natuke rohkem oma poja saavutustest, ta on ju päris kuulus.

Kristo on jah võrkpallis palju saavutanud. Ta on Eesti meister nii saali võrkpallis kui ka ranna võrkpallis. Ranna võrkpallis on tal saavutatud nii Euroopa kui ka maailma meistritiitel. See kõik on tulnud kõva töö ja treenimisega ja loodame, et neid tiitleid lisandub veelgi.

9. Kas te koos ka kuskil võistlete?

Kristoga oleme võrkpalli mänginud päris mitmel võistlusel ja üsna võidukalt. Kolm korda võitsime Türi peetud võistluse „Isa ja Poeg“. Kaks etappi võitsime Nõo karikasarjas ja pärast kirjutas ajaleht Postimees, et Nõo karikasarja etapi võitsid vennad Kollod.

Võrkpall on võrratu!

Tule taevas appi! Kui laps teeb kodus pa-handust, siis.....

...pannakse tooli peale istuma ja karp pähe, käed-jalad seotakse ka kinni;
 ...pannakse suurde papikarpi ja see teibitakse kinni;
 ...võib ema selle eest ka hoopis isa nurka panna;
 ...ema peidab lapse vibiku ära karistuseks;
 ...ema ei anna lapsele lümi ja kääre;
 ...ema ei õpi lapsega korrutustabelit, vaid vaatab seebikat;
 ...isa ei luba lapsel jalka trenni minna.

Vigade parandus

Eelmises numbris kirjutas oma hobidest 2.kl. poiss Robin Reesar (mitte Robin Reesar 4.kl).

Kullamaa viktoriini võitis Mari-Ann Liidemaa 4.kl.

Loodame, et tegemist on siiski vaid väga fantaasirikaste lastega ja tegelik elu ei ole nii karm:)

